

KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİ SIRADAN BİR BAKIŞLA KAVRANAMAZ

**Haluk Gerger'in
"ABD Komünist Partisi Tarihi" Kitabına
Eleştirel Bir Bakış**

C.DAĞLI

**Kitabın Adı: KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİ
SIRADAN BİR BAKIŞLA KAVRANAMAZ**

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık
Sofular Cad. Sofular Mah. 8/3 Fatih / İstanbul
Tel&Fax: 212 533 32 57
www.mucadelebirligi2.net

**KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİ
SIRADAN BİR BAKIŞLA KAVRANAMAZ**

**-Haluk Gerger'in "ABD Komünist Partisi
Tarihi" Kitabına Eleştirel Bir Bakış-**

KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİ SIRADAN BİR BAKIŞLA KAVRANAMAZ

-Haluk Gerger'in "ABD Komünist Partisi Tarihi" Kitabına Eleştirel Bir Bakış-

Kitabın dikkate değer yanı, ABD Komünist Partisi tarihini belgelerle anlatmasıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası bu belgeleri büyük bir titizlikle incelerken, Amerikalı komünistlerin tarihinden öğrenecek, gerekli dersleri ve sonuçları çıkaracaktır. Devrim yapmak için büyük bir devrimci mücadele veren devrimci bir sınıfın, işçi sınıfının tarihinden ve sosyalizm tarihinden elbette öğrenecekleri var. O, burada öğrendiklerini kendi devrim eğitimine katar.

Sınıf bilinçli işçiler, dünya proletaryasının sınıf mücadelesi tarihinde, özel olarak da şu ya da bu ülkenin sınıf savaşımında görülen başarılar kadar, başarısızlıklarından da; zaferlerinden olduğu kadar, yenilgilerinden de öğrenirler. Sınıf mücadelesi tarihinden öğrendiklerini gerekli değişikliklerle birlikte, kendi sınıf kavgasına uygularlar.

Küçük burjuva aydınlar, proletaryanın sınıf mücadelesi tarihini bu şekilde incelemeyebilirler. Onların işçi sınıfının savaşımına ve deneyimlerine yaklaşımları, sığır, kabadır, derinlikli bir kavrayışa dayanmaz ve bazen de ukalacadır. Bu kitabı hazırlayan Haluk Gerger'in ABD Komünist Partisi karşısındaki yaklaşımı bu şekildedir. Ona göre ABD Komünist Parti tarihi,

“acıklı bir öykü”dür. Sınıf bilinçli işçilerse, ABD Komünist Parti mücadele tarihini öğrenirken, Amerikalı komünistlerin değil ama, Haluk Gerger gibi küçük burjuva aydınların, işçi sınıfı tarihi karşısındaki “acıklı” durumunu da göreceklerdir. Amerikalı komünistlerinin mücadelesini “acıklı bir öykü” olarak değerlendirmek için, bir insanın, burjuvazinin saflarında olması gerekiyor.

Biz, daha ağırlıklı olarak kitabın birinci cildi üzerinde duracağız. Çünkü yazar burada, komünistlerin yaptıklarını ölçümleyen ideolojik, politik bir otorite pozlarına bürünüyor. Onun bu saldırgan yaklaşımlarının gerçek anlamını göstermemiz gerekiyor. Yazar ikinci ciltte, daha çok bir tarihçi rolüyle karşımıza çıkıyor. Yazarın söyledikleri üzerinde durmamızın nedeni, onun kişiliği değil, küçük-burjuva aydınlarının sınıf mücadelesine bakışı ve bu kesimin eğilimleridir. Daha önemlisi, devrimci proletaryanın ele alınan konularda kendi yaklaşımlarını kitlelere göstermesidir.

Komünist partinin tarihini, mücadelesini, deneyimlerini anlamamış, proletaryanın tarihsel rolünü ve bu rolü oynarken karşılaştığı sorunları ve çözüm yolları arayışını kavramamış birisinin bu konuda kitap hazırlaması tam bir tezattır. Yorumlarıyla kitabın yazarının işçilere vereceği hiçbir şey yoktur. Proletaryanın, emeğin evrensel kurtuluş kavgasının çeşitli dönemlerini, figürlerini, olaylarını, devrimci örgütlerini çeşitli biçimlerde, (anı, sanat yoluyla, inceleme, eleştirel yazılar vb) anlatan çalışmalar oldu, ama bu kitabın yazarında bunu bulamıyoruz. Bu da, bizim ilerici demokrat aydınlarımızın durumunu yansıtıyor.

Devrimci Anlayıştan Yoksunluk

Gerger, Amerikalı komünistlerin devrimci anlayışı karşısında, küçük-burjuva reformist bir tavır alıyor:

“ABD için 1919 yılında yapılan bir tahmin!

Devrim bu kadar kolay ve bu denli hemen kapının ardındaydı.”

Devrimden, toplumun köklü dönüşümünden umut kesmiş

olanlar, proleter devrimci komünistlere hep bunu söyledi. Ama bu lafları söyleyenler, örgütlü hareketin içinde değiller, militan devrimci kavgaya hep mesafeli dururlar. Aslında bu bakış açısıyla, kendi uzlaşmacı, reformist ve konformist durumlarını, konularını sergilemiş oluyorlar.

Örneğin, Türkiye ve Kürdistan toprakları yıllardır devrim toprağı olmasına, devrim güncel duruma gelmiş olmasına karşın, yani dünya devriminin en ön sıralarında yer aldığı halde onlara göre, ne devrimci durum var, ne de yakın bir görünürde bir devrimden söz edilebilir.

Yirminci yüzyılın tarihi, devrimler çağını başlattı. Bunun ilk perdesi Rusya’da 1905 Devrimiyle açıldı. Sonra 1917 Şubat Devrimi, ardından 1917 Ekim Sosyalist devrimi zafere ulaştı. Derken Almanya’da Kasım 1918 Devrimi patlak verdi. Amerikalı komünistler böyle bir dünya ortamında devrimci kavgayı yükseltiyorlar. Ama düşüncesi yasallıkla biçimlenmiş olanlar, devrimci komünizmin, devrimci kavga karşısında duyduğu heyecanı anlayamazlar.

“Bu anlayışa göre, özel mücadele biçimlerini ve proletaryanın özel sorunlarını içinde bulunduran bir devrimci dönem hemen hemen kural dışı bir şeydir; öte yandan, bir ‘anayasa’ ve bir ‘aşırı muhalefet’ kuraldır.” (Lenin)

Bu topraklarda, devrimciler tam 50 yıl önce devrim gerçekleştirmek için yola çıktılar ve tam 50 yıldır bu anlayışla mücadele veriyorlar. Latin Amerika’da insanlar 1950’lerden sonra bu aynı anlayışla mücadeleyi başlattı. Tam 50 yıl boyunca bu anlayışla savaştılar. Bir devrim, böylesine yüksek bir devrimci anlayışla gerçekleştirilebilir.

Partinin Adı Komünist Oluyor

Üçüncü Enternasyonal kurulurken, daha ilk kongresinde Komintern’e katılacak partiler adlarını komünist olarak değiştirmeleri kararını alır. Çünkü, Komintern’e göre, diğer şeylerin yanında, işçi sınıfı partisinin adı, komünist toplum amacına uygun olmalıydı. Bu yüzden parti isimleri komünist parti olarak değiştirilmeliydi. Engels, Birinci Enternasyonal’in durumuyla

bağlantılı olarak görüş açıklarken, bir keresinde, gelecek enternasyonalin doğrudan komünist olacağını söyler. Üçüncü Enternasyonal de, doğrudan Komünist Enternasyonal olarak kuruluyor. Partilerin adı da, bunu yansıtıyor.

Gerger, sosyalist partinin, adını komünist partisi olarak değiştirmesi karşısında, partinin komünist adına karşı çıkan -ayrışma sonrası- delegelerin söylediklerine hak verir biçimde yorum yapıyor:

“Bu sorunla Amerikan Komünizmi ileride de çok sık karşılaşacaktı. Ne var ki, bu kongrede devrimci Rusya ve Üçüncü Enternasyonal’e bağlılık, bu yakınmaların dikkate alınmasını engelledi.”

Ortalama işçilerin bilincinden hareket eden Gerger, Komünist Enternasyonal’in ilkelerini hiç anlamamış. Üçüncü Enternasyonal her ülkedeki işçi partisinin düzeyini yükseltti, niteliklerini güçlendirdi. Üçüncü Enternasyonal partileri, sonuçta, devrime önderlik eden ve birçok yerde sosyalizme geçişi sağlayabilecek bir duruma geldiler. Bu konuyu anlamak için en geri işçinin bilincinden değil, en ileri, en devrimci ve gerçek anlamda komünist işçilerin, devrimci marksist ve enternasyonalist bilincinden hareket etmek gerekiyor.

Devrimci Bakışı Kavrayamıyor

Gerger, birçok konuda Amerikan komünistlerini “eleştirirken” aslında o, bunun ötesinde dünya komünist hareketinin devrimci bakış açısını kendince “mahkum” etmek istiyor.

“En sıradanı dahil olmak üzere grevlerde asıl amaç, ücret artışı ya da iş koşullarını iyileştirmek değil de, ‘devrim yapmak için ayaklanma’ olunca”

Öncelikle belirtelim ki, bu, sınıf savaşına çok ciddiyetsiz bir yaklaşımdır. Komünistlerin grevlere yaklaşımıyla alay ederken, aslında kendi bayağılığını sergiliyor.

Kapitalistler, her grevde, kendi geleceksizliklerini görürler. Ama Gerger’in durumunda olanlar, proleter araçlara, proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakmazlar. Onlara göre proleter araçların asıl görevi ücretleri arttırmak ve işçilerin du-

rumunda iyileştirmeler yapmaktır. Ama böyle sığ düşünenler şu basit gerçeği unutuyorlar: Grevler yalnızca ücret artışları için yapılmaz. Örneğin, dayanışma grevleri de vardır, siyasal genel grev de vardır. Emegın kurtuluşu hedefi olan bir sınıf, amacı yönünde tüm işçilerle kaynaşmayı sağlamak, savaşım kapasitesini güçlendirmek vb. için tüm proleter mücadele araçlarına başvurur. İşçilerin sendika gibi sınıf örgütünün görevi, yalnızca emegın koşullarını iyileştirmek değil, emegın kurtuluşu için savaşmaktır. Gerger'in bakışı buraya kadar varmıyor.

Komünistler, bütün proleter mücadele araçlarını devrimci amaçlarla kullanmayı hedefler. Proletarya genel halk ayaklanmasına kendi proleter araçlarıyla katılır; öncülük eder, damgasını vurur, ağırlığını gösterir.

Devrimci Zor ve İlegalite

H.Gerger, kitabının 94-98 sayfalarında ABD komünist partisinin, kitle içinde çalışma, devrimci zor, öncülük vb. üzerine kimi sektör yaklaşımlarını “eleştirme” bahanesiyle, bu konularda kendi bakışını ortaya koyuyor. Daha doğrusu, bu konularda, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine yönelik yapmayı cesaret edemediği eleştirilerini, yani reformist anlayışını Amerikan komünistlerinin politikaları üzerinden yapıyor.

Yazar, kendi reformist görüşleri için Lenin'in “sol komünizm” kitabını bir dayanak olarak gösteriyor. Gerger bunu yaparken, her reformist gibi, Lenin'in “sol komünist” anlayışa, eğilime karşı yaptığı yerinde ve doğru eleştiriyi, Leninin bütünsel görüşlerinden kopararak ele alıyor. Böylece Lenin burada yasallık yanlısı bir budala olarak gösteriliyor. Tıpkı, 1895'te Kautsky'nin Engels'i böyle gösterdiği gibi.

Lenin'in “Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı” çalışmasında “sol komünizm”e yönelik yaptığı belirlemeler o sırada dünya komünist hareketinde kendini gösteren küçük-burjuva devrimciliğini eleştirmek ve komünist hareketin, proleter devrimci komünist çizgide gelişimini sağlama amacına dönüktü. O güne değin ideolojik-teorik mücadele, işçi hareketinde esas tehlike olan sağ oportünist anlayışlara karşı verilmişti. Bu ideolo-

jik mücadele belli ölçüde sonuç vermiştir. Bu kez de küçük burjuva devrimciliği -anarşizmle karışık- ön plana çıkmaya başladı. Dolayısıyla, bu anlayışa karşı da mücadele etmek gereği doğmuştur. Ne var ki, Lenin, küçük burjuva devrimciliğini eleştirirken, bu önemli noktayı net olarak belirtir.

“Oportünizm doğal olarak, bolşevizmin, işçi hareketi içinde baş düşmanıydı.” (Lenin, Sol Komünizm. s.21)

Lenin’in görüşleri son derece kapsamlıdır, zengindir. Reformistler de, Lenin’in zengin görüşlerinde, kendilerine dayanak bulabilirler. Ama mesele, Lenin’in görüşlerinin bütünlüğüne dayanmaktır, bu görüşlerin devrimci özüne dayanmaktır.

H.Gerger’in, bir reformist olarak, marksist devrimci zor anlayışıyla sorunu var. O, devrimci zoru, mahkum edilmesi gereken bir şey olarak görüyor. Onun, proletaryanın devrimci zora başvurması karşısındaki yaklaşımı son derece bayağıdır. Oysa devrimci zor olmadan, zora dayalı devrim olmadan halk kitleleri hiçbir yaşamsal sorununu çözemezler. Devrimci zorun dünyayı değiştirmedeki rolü 20. yüzyılın tüm devrimlerinin deneyimleriyle doğrulanmıştır.

Gerger’in sayfa 123’te komünistlerin illegal örgütlenme anlayışına karşı söyledikleri, onun yasallık yanlısı ve burjuva diktatörlüğün sınırları dışına çıkmak istemeyen bir anlayışa sahip olduğunu ortaya koyuyor. O, burjuva yasallık çerçevesini aşmamak için kararlılık gösteren biri olarak, illegal örgütlenmeyi proletaryanın, burjuvaziyi devirmenin devrime hazırlamanın bir aracı, bir yol ve yöntemi olarak değil, düzenin kendi sözleriyle, “sürgün, baskı, tecrit” cenderesi olarak görüyor. O, bu durumu, yani illegalitede olmayı acınası bir durum olarak görme eğiliminde.

Lenin, bu anlayışta olanlara son derece ve haklı olarak, sert bir eleştiri yöneltir:

“İllegaliteyi ve onun canlandırılmasını, “acıklı bulan biri, sosyal demokrat (komünist) değil, liberaldir, demokrat değil, karşı-devrimcidir. Yer altı çalışmasını terörizmle karşılaştırmak, kitleler arasındaki devrimci çalışmaya yönelik hiç duyulmamış

bir hakarettir. Sadece yeraltı faaliyeti, gelişmekte olan devrimi, devrimci sosyal demokrat çalışmayı yönlendirme ve işçi kitlelerini bu çalışma sayesinde etkileme gibi sorunları ortaya atar ve çözümler” (Lenin’den aktaran. August H. Nimtz)

En ileri, en demokratik kapitalist ülkelerde de, burjuvazi, emekçi sınıfın, göz göre göre, kendi egemenliğini yıkmasına izin vermez. Bir devrimi hiçbir zaman yasal çerçevede gerçekleştiremezsin. Proletarya devrime yasallık zeminleri dışında; il-legal temelde hazırlanabilir.

H.Gerger -bunun anlamını tam kavramasa da- Komintern’in ABD KP’ne gönderdiği bir uyarı yönlendirme yazısını/görüşünü aktarıyor;

“Parti illegal çalışmayı yadsımak ya da ihmal etme eğiliminden kaçınmalıdır. Böyle bir eğilim, devrimci proleter bir parti için çok tehlikelidir. Yer altı partisinin tasfiyesi devrimci hareketin tasfiyesi anlamına gelecektir.”

Lenin’in legalite ve illegalite sorununda olduğu gibi, mücadele biçimleri sorununa da bakışı tarihseldir, diyalektiktir. Somut durumun somut tahliline dayanır. Mücadele biçimleri bir tercih sorunu değildir:

“Lenin, bu biçimlerin suni olarak icat edilmemesi gerektiğini olayların akışı içerisinde kendi öz biçimlerini bulması gerektiğini vurgulamıştır. Lenin’e göre her mücadele biçimi tarihsel olarak ele alınmalı ve her özel durumda partinin amaçlarına en iyi biçimde cevap verecek yöntemler benimsenmelidir.” (1917 Sovyet Devrimi. 362)

Kitleler Devrimci Bir Anlayışla Örgütlenmeli

H.Gerger, 239. sayfada, Komintern’in kitle içinde çalışma ve Birleşik Cephe taktiklerini sağ bir anlayışla yorumlayarak komünist partilerin (KP) kitleleri örgütleyemedikleri ve bir güç olamadıkları ve dolayısıyla öncülük görevlerini yerine getiremedikleri sonucuna varıyor.

Bu değerlendirmede devrimci bir bakış açısı yok. Devrim için öncelikle gerekli olan, devrimci bir anlayışa, politika ve taktiklere sahip olmaktır. Devrimci program, strateji ve taktik

olmadan, bir güç olmak, kendi başına bir devrim sonucunu vermez. Esas sorun, yalnızca güç olmak değil, devrimci bir güç olmaktır, proletaryanın savaşı partisi olmaktır. 1918'de Almanya Kasım Devriminde Spartakistler henüz zayıf, ama devrimci komünist bir güç idiler. Komünistler, 1919 Macar devriminde öncü bir rol oynuyor. Yine İtalya'daki devrimci ayaklanmalarda komünistler etkin bir konumda. Bulgar Komünist Partisi 1923'te dünyanın ilk anti-faşist ayaklanmasında büyük bir rol oynuyor. O süreçte, Dimitrov'un deyişiyle, Parti henüz bolşevikleşememişti. Demek ki, o dönem, komünistlere ancak, Dimitrov'un yaptığı türden bir eleştiri yapılabilir. Bu eleştiri, devrimci bir eleştiri olurdu.

Halka ve devrime öncülük etmek için, kitlelerin devrimci bir politika temelinde, devrimci bir mücadele içinde örgütlemek gerekiyor. Ancak bu yolla bir güç, devrimci bir güç olunur.

Proletaryanın Bağımsız Sınıf Politikası

H.Gerger, burjuvazinin uygun gördüğü sınırlar içinde hareket etmeyi öylesine benimsemiş ki, bunu bir model olarak alıyor ve ABD KP tarihine uyguluyor. Kitabın 256. sayfasında parti teorisyeni sayılan John Peper'in "Üçüncü parti" olarak nitelenen ve daha geniş bir işçi-çiftçi kitlesini örgütlemeyi hedefleyen bu partide proletaryanın bağımsız siyasetinin izlenmesi gerektiğini savunan görüşüne, müttefikleri kaçırır gerekçesiyle karşı çıkıyor. Gerger'in aklına göre İşçi partisinin "ülke siyasetine katılması" başlı başına bir ilerlemedir. Peper'in sınıf siyaseti anlayışı, bunu değiştirmemelidir. Yine onun görüşüne göre, işçi partisi, ülke siyasetine katılma adına, kendi bağımsız sınıf siyasetini ve kendi proleter sınıf karakterini bir yana bırakmalıdır. İşte uzlaşmacı küçük burjuva siyasetinin vardığı yer. Bu anlayışta olanların, aynı çizgiyi günümüzde, Türkiye ve Kürdistan için izledikleri gün gibi açık.

Siyaset: Bir Sınıfın Diğer Sınıfa Karşı Savaşımı

H.Gerger kitabınının 265. sayfasında ve onu izleyen sayfalarda "ittifaklar" anlayışını ve "siyaset" anlayışını sergiliyor. Ve

bir yerde şöyle diyor: “*Kuşkusuz, siyaset bir anlamıyla ittifak ilişkileri üzerinde yürür.*” Burada bir kez daha, proletaryanın bağımsız politik hattı, ittifaklar siyasetine feda ediliyor.

Politika, bir sınıfın, diğer sınıfa karşı savaşıdır. Karşıtların birliği ve çatışmasına dayalı bir toplumda, politika bu temelde, yani sınıfsal özde konur. Bu öz, bu temel konudan sonradır ki, devrimci sınıfın ittifaklar politikası ortaya konabilir.

Proletarya, burjuvaziye devirmeye yönelik savaşımında, hedefine ulaşmak için kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerine yönelik bir ittifak politikası izler. Tüm yıkıcı, devrimci güçleri, burjuvaziye devirme savaşımında birleştirir. Proletarya bu işi başarmak için, tüm ezilen ve sömürülenlerin taleplerini savunur, ya da kendisi onların taleplerini ortaya koyar. Proletarya ittifak politikası izlerken, bunu kendi hedefleri doğrultusunda yapar. Kendi hedefinin, tüm ezilen halk kitlelerine kurtuluş getireceği konusunda, diğer emekçi kitleleri ikna eder. Onlarda bu savaşımında ve hedefte kendi çıkarlarını ve kapitalizmin baskısından kurtulmalarını görürler ve destek verirler, dahası, işçi sınıfının etrafında toplanırlar. Kent ve kır emekçileri, işçi sınıfını izlemeden, kurtulamazlar; işçi sınıfı da ezilen ve sömürülenleri, ezilmekten kurtarmadan, kendini kurtaramaz.

Eleştiri Devrimci Olmalıdır

H.Gerger ABD KP yönetici kadrolarının ve partinin dar yaklaşımlarını, çocukluk tavırlarını eleştirirken, bunu proleter devrimci bir anlayış adına değil, reformist bir anlayış adına yapıyor. ABD KP 4.Kongresi sonrası için söyledikleri bunu gösteriyor:

“Devrim beklentilerinin geri plana düşmesiyle, eski keskinliklerin törpülenmesine geçilmiş; beklentiler, hedefler normalleşmiş; toplumla ve emek dünyasıyla bağlar kurulmaya, farklı kesimler, tabakalar, kurumlar ve örgütlerle ittifak -işbirliği ilişkilerinin kotarılması yönünde adımlar atılmaya başlanmıştı. Tökezlemeler de olsa, tecrit kırılırken uzun vadeli politik çalışmanın önemi kavranmıştı.”

Burada övülen, göklere çıkarılan II. Enternasyonal çizgisi-

dir. Türkiye'de 60'larda TİP'in oportünist çizgisidir. Ve günümüzde ÖDP, EMEP, gibi partilerin reformist çizgisidir. Gerger'i pek memnun eden işte bu çizgidir. Kitleleri devrimci proleter çizgiden uzaklaştıran her şey, onu memnun ediyor.

Kitlelere gitme sorununda proleter devrimcilerle oportünistler arasındaki temel ayrım şuradadır: Oportünistler, geri kitlelere bakarak politika oluştururken, devrimciler devrimci politikalarla kitlelere giderler. Gerger durumunda olanlar bu farkı anlayamazlar.

“Sol” dar yaklaşımlara ve sağ oportünist anlayışlara karşı doğru eleştiri, ancak proleter devrimci komünist anlayış temelinde yapılabilir. Tıpkı Ruthenberg'in (ABD) KEYK raporunda belirtildiği gibi.

“Komünist Enternasyonal 3. Kongresi, ana cephesini haklı olarak solculuğa karşı oluşturdu. Dördüncü Kongre, iyi dengelenmiş bir biçimde sağ ve sol eğilimlerin ikisini birden düzeltmek zorunda kalmıştı.”

Ara Sonuç

Yazar, kitabın 424-28 sayfalarında ABD KP'deki sağ ve sol sapmalar hakkında bir ara değerlendirmede bulunuyor; sonuç değerlendirmesi, bir akademisyenin, tarihi olayları, olgu ve süreçleri belli bir kalıpla ele alma çerçevesini aşmıyor. O, incelediği partinin yoğun mücadele tarihinden, proletaryanın gelecek sınıf savaşları için sonuçlar çıkarmaz, çıkaramaz. Bu, onun işi değil. Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihinden ve özel olarak da ABD KP tarihinden, deneyimlerinden gerçek dersleri ve sonuçları, proleter devrimci komünistler çıkarabilirler.

O, ABD KP mücadele tarihine baktığı zaman, orda “hazin öyküler”, “trajedi” ve trajikomik dejenerasyon görüyor, yani yalnızca sefalet görüyor. Bu tarihin içinde, devrimci çabaları, savaşımı, enternasyonal kavgayı, kısacası yeni bir dünya uğruna verilen ısrarlı mücadeleyi görmüyor, görmesi de beklenebilir.

İKİNCİ CİLT

H.Gerger, sayfa 163'te, "Trajedi mi, fars mı?" ara başlığı altında, bazı genel sonuçlara varıyor: Lavestone ve yakın çalışma arkadaşlarının -bunların içerisinde daha sonra burjuvaziye sığınmış olan Fraine- Carey de var- durumundan yola çıkarak örgütlü komünist mücadeleyi gözden geçirmeyi öğütüyor- öneriyor.

Komünist hareketin mücadele tarihine dıştan ama çok eğreti bakan küçük burjuva aydınlarının anlamadığı şudur ki, yalnızca ABD KP'de değil, ondan önce de dönemler çıkmıştır. Emperyalist savaşta "anavatan savunmasını" savunan İkinci Enternasyonal'in liderlerini bir göz önüne getirin. Dönek Kautsky'yi göz önüne getirin. Şunu anlamanız gerekiyor, nasıl ki proletarya kapitalist düzeni değiştirmek için büyük bir mücadele veriyorsa burjuva sınıf da, proletaryayı etkilemek, onu sosyalizm uğruna mücadeleden uzaklaştırmak ve yozlaştırmak için kesin bir mücadele içindedir. Bu hesaplaşma, evrenseldir, hem kapitalizmde, hem sosyalizmde devam eder. Bu, bir çağın tümünü alan bir mücadeledir.

Dolayısıyla, mücadelenin her aşamasında komünizm saflarını terk edenler olacaktır. Bunlar örgütlü komünist hareketin saflarında ve komünizmle birlikte hareket eden aydınlar arasından da çıkar. Bir grup insan, hareketin belli bir aşamasında saflara katılırken, başka bir grup insan, hareketin çeşitli aşamalarında, devrim saflarını terk eder. Fakat gelenler, gidenlerden her zaman çok olmuştur. Önemli olan her zaman harekete katılan içtenlikli komünistlerin olmasıdır. Gözlerini gelenlere dikesin, düzene dönenlere değil. Her şart ve durumda sosyalizm

uğruna dövüŖenlere bakacaksın. Gerçek devrimci, hareketin her aŖamasında her Ŗart ve durumda, her ortamda, iŖçi sınıfının, komünist hareketin çıkarını temsil eden ve devrim için savaŖan insanlara denir.

Söyler misiniz tüm bunlar hangi devrimde görülmedi ki? İŖçi sınıfı hareketinin her tür sapmadan, çocukluklardan, doğmalarından, oportünizmden vb. bağışık olduğunu mu sanıyorsunuz? Siz hiçbir yerde ve hiçbir zaman, kendi dışından gelen etkilerden bağışık bir iŖçi hareketi göremezsiniz. Tam da bu etkilere karşı sürekli mücadele içinde olmak, proletaryayı çelikleştirir, eğitir, geliştirir. Proletaryayı ve sosyalizm tarihini, kendi düşünce sistemine göre değil; kendi gelişim süreci içinde değerlendirmek gerekir. Doğru, bilimsel yaklaşım budur.

Gerger, olayları ve proleter hareketin tarihini ele alırken kavrayış yoksunluğu içinde davranıyor. F. Mehring'in “Hakiki Sosyalistler” için söylediği Ŗu sözler, bu kitabın yazarı için de geçerlidir:

“Ne yazık ki olayların daima sorunsuz ve bir kargaŖa yaŖanmadan gelişmesi gerektiği eski cahil düşüncesine tüm kalpleriyle bağlandılar.”

Devrimci Durum

Yazarın kendine göre yaptığı devrimci durum tanımlaması, onun nasıl bir kafa karışıklığı içinde olduğunu ortaya koyuyor. O, ABD KP tarihine bu kafa karışıklığı içinde bakıyor:

“Nesnel olan öznel Ŗu ya da bu nedenle buluşup bütünleşmeyince 'devrimci durum' da oluşmuyor”

Gerger, devrimle, devrimci durumu birbirine karıştırıyor. Bir şeyin kendisiyle, o şeyin koşulunu birbirine karıştırıyor. Türkiye’de bu kafa karışıklığı, devrimci durum üzerine ciddi bir inceleme yapmamaktan ileri geliyor.

Lenin, devrimci durumu kısaca ekonomik ve politik kriz olarak tanımlar. Fakat, Lenin’de devrimci durumun daha geniş bir tanımlaması var. Geniş tanımlanmasında da, devrimci durumu nesnel koşulların toplamı olarak tanımlar. Nesnel koşulların bir toplamı olarak, devrimci durum, partilerin, grupların,

sınıfların iradesinden bağımsız ve onların dışında oluşur.

Her devrimci durum, devrime yol açmaz. Devrimin, devrime yol açması için nesnel koşulların devrimin öznel koşullarıyla birleşmesi gerekiyor. Devrim, devrimin bütün koşulları bir araya gelirse gerçekleşir. Devrimin nesnel koşullarının bir devrimle sonuçlanması için, devrimci sınıfın, devrim yapmaya karar vermesi ve pratikte sürece bu yönde müdahale etmesi gerekiyor. H. Gerger, devrimci durumun bilimsel ele alınışından çok uzak.

Sosyalizm Uğruna Mücadele ve Bağımsız Sınıf Çizgisi

Kitaptan bir aktarma yapalım:

“Roosevelt’le ilgili ciddi kaygılarına rağmen komünist parti seçimlerde esas olarak cumhuriyetçi aday London’un seçilmesi için çalışacağını açıkladı. Bunun gerçekten fiilen Roosevelt’e çalışmak anlamına geldiği açıktı.”

1936 seçimlerine gerek komünist parti ve gerekse sosyalist parti, bağımsız olarak katılsalar da, tekelci sermayenin partisinin liderini destekliyorlar. Böylece, pratikte, sınıf işbirliği politikası, izliyorlar. Türkiye’de de kendini sosyalist devrimci, komünist diyen birçok çevre, göstermelik olarak bağımsız bir politika izlediklerini söyleseler de, seçimlerde ve başka zamanlarda, CHP’yi destekliyorlar. Kitleler bu şekilde aldatılıyor.

H.Gerger, tamamen reformist bir çizgide olan sosyalist partiyi (SP) seçimde sosyalizmi hedeflediği için, sekter, dogmatik buluyor. Öte yandan, bu partilerden KP’nin nasıl Roosevelt’in peşine takıldığını da görüyor. Gerçek şu ki, proletarya sosyalizmi hedeflemedikçe burjuvazinin peşine takılmaktan kurtulamaz. Devrimci komünist işçiler, mücadelenin her alanında ve her yerde sosyalizmi hedefleyerek bağımsız bir politika izleyebilirler.

“Sonsöz”

H.Gerger, iki ciltlik kitabı hakkında, “Sonsözünü” söylerken, Amerikanın nesnel ve öznel koşullarının, komünist partisinin gelişip güçlenmesine uygun olmadığını belirtiyor. Yazardan başka bir sonuç çıkarması beklenmez. Yalnızca, koşulları uygun olduğu zaman ortalıkta boy gösteren küçük burjuva demokratlardan farklı olarak, devrimci komünizm, örgütlenmek ve mücadele etmek için en uygun ortamı beklemezler. Eğer tarih, sadece lehte şartlarda yapılıyorsa o zaman tarih yapmak çok kolay olurdu. İşçi sınıfı, kendi dışındaki şartlar içinde, verili toplumsal zeminler üzerinde savaşım yürütür. Komünist hareket her yerde, pek de uygun olmayan şartlarda dövuştü, dövuşmesi gerekiyordu. H. Gerger’in bu ifadesi emekçi kitleleri, burjuva güçlerin ardına takmaktan başka bir anlama gelmez.

Aynı yerde şunlar da söyleniyor: Komünist partinin, Komünist Enternasyonal’le ilişkileri, onun aleyhine olmuştur. Onu halk gözünde “yabancı” durumuna düşürmüştür. Bu demagojik ve aldatıcı değerlendirme, hem tekelci sermaye tarafından yapıldı, hem de ulusalcı orta sınıflar ve ulusalcı küçük burjuva çevreler tarafından yapıldı. Amaç, komünistleri, enternasyonalist görev ve ilişkilerinden koparmak ve böylece onları ulusalcı burjuva anlayışa çekerek çökertmektir. Avrupa’da burjuvazi soğuk savaş yılları boyunca, komünist harekete bu ifade altında saldırdı. Türkiye’de de aynı şey yapıldı.

H.Gerger’in unuttuğu şudur: işçi hareketi öz olarak uluslararasıdır, biçim olarak şu ya da bu ülkenin sınırları içinde hareket eder. Enternasyonalizm, her ülkedeki proleter hareketin zayıf yönü değil, tersine onun güçlü yönüdür. Enternasyonal mücadeleler burjuvaziyi devirme savaşımında emekçi sınıfın bir avantajıdır, bir üstünlüğüdür.

Genelde her tarihsel dönem, özelde de işçi sınıfı tarihi, söz konusu dönemin en ileri düşüncelerinde öğrenilebilir.

İşçi sınıfı tarihini ve onun çeşitli ülkelerdeki gelişimini, tüm gerçekliği, derinliği ve bütünlüğü içinde öğrenmek için en ileri bakışa, devrimci bir bakışa sahip olmak gerekiyor.

C.DAĞLI

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in Hong Kong (Wong 2000).

There are a number of reasons for this increase. First, the population of Hong Kong has increased from 4.5 million in 1980 to 6.5 million in 2000. Second, the population has become more aged. Third, the population has become more diverse. Fourth, the population has become more mobile. Fifth, the population has become more educated. Sixth, the population has become more affluent. Seventh, the population has become more health conscious. Eighth, the population has become more aware of mental health problems. Ninth, the population has become more open to seeking help. Tenth, the population has become more supportive of mental health services.

These factors have all contributed to the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.

There are a number of reasons for the increase in the number of people with a mental health problem in Hong Kong.